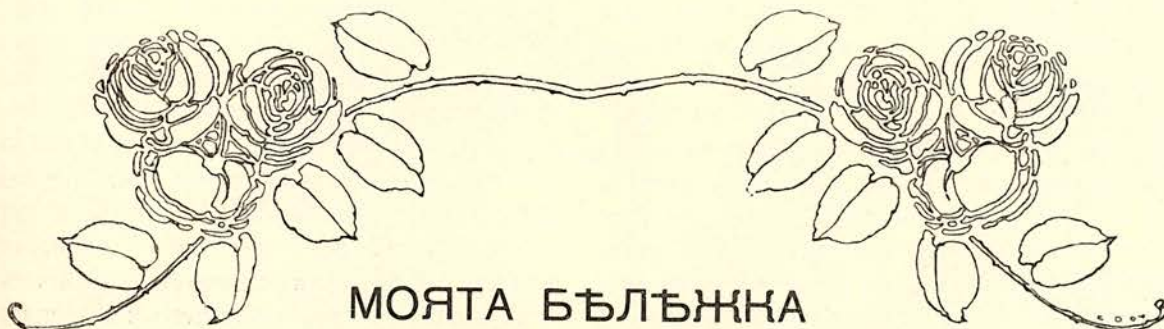

слѣдъ туй взелъ кърпичката съ името на царкинята, показалъ ѝ я и запиталъ кому принадлежи. А тя рекла: „На тоя, който ламята уби.“ И тогава повикалъ той всичкитѣ си животни, откачилъ отъ всѣко огърлицитѣ и отъ лѣва златното замъче, показалъ ги на царкинята и запиталъ кому принадлежатъ тѣ. Тя отговорила: „Огърлицата и златното замъче бѣха мои, но азъ ги подѣлихъ между животнитѣ, които помогнаха за побѣдата надъ ламята.“ Тогава рекълъ ловецътъ: „Като се уморихъ отъ боя и заспахъ, дошълъ велможата, отсѣкълъ ми главата, отвлѣкълъ царската дъщеря и разправилъ, че ужъ той билъ убилъ ламята; а че той е лъгалъ, нека свидѣтелствуватъ тия язици, кърпичката и огърлицата.“ И тогава разказалъ той надълго какъ неговитѣ животни чрѣзъ единъ корень го съживили, че цѣла година е скиталъ по свѣта и че е дошълъ пакъ тука, кждѣто узналъ лъжитѣ на велможата отъ разказитѣ на кръчмаря. Тогава запиталъ царътъ дъщеря си: „Истина ли е, че тоя момъкъ е

убилъ ламята?“ А тя отговорила: „Истина е; сега трѣбва да кажа открито срамното дѣло на велможата, защото той зе отъ мене общание да мълча. И затова именно азъ искахъ да се отложи сватбата ми съ една година и единъ день.“ Тогава царътъ поръчалъ да повикатъ дванадесетъ царски съвѣтници, за да прѣсждатъ велможата и тѣ отсдили, че той трѣбва да бжде разкъсанъ отъ четири вола. Велможата билъ наказанъ, а на ловеца царътъ далъ дъщеря си и го направилъ свой намѣстникъ въ цѣлото си царство. Сватбата станала много весела, и младиятъ царъ изпратилъ да намѣратъ стария му и новия татко и ги обсипалъ съ подаръци. Не забравилъ той и кръчмаря, ами заповѣдалъ да го повикатъ и му рекалъ: „Гледай сега, кръчмарю, азъ се оженихъ за царската дъщеря, и твоята кжша и двора сж мой.“ А кръчмарътъ отвърналъ: „Да, тъй е и право.“ Ала младиятъ царъ рекълъ: „Всѣкому по заслугитѣ да бжде: кжщата и двора да ти стоятъ, а ето и хиляда жълтици отъ мене“.

(Краятъ въ идната книжка).

МОЯТА БѢЛЪЖКА

(Отъ Левъ Толстой — за юноши).

Мелаетъ човѣкътъ щастливъ да бжде, бои се отъ неочаквана бѣда, скръбъ, и иска се на човѣка да узнае своята сждба, а да знае бжджето не му е дадено. За да отгадае, какво ще се случи за напредъ, хората още отъ незапаметени врѣмена наредили разни бѣлѣзи, измислили разни гадания: разглеждатъ добри и лоши срещи. тълкуватъ сънища, вѣрватъ въ врачуването.

Азъ не вѣрвамъ ни въ бѣлѣзитѣ, ни въ сънищата, ни въ срещитѣ, ни въ гаданието, ни въ врачуването: бжджето не може да се узнае — него го знае само Богъ. Само въ единъ знакъ азъ крѣпко вѣрвамъ; кога азъ направя на другитѣ зло, то и мене нѣма да ми бжде добрѣ; ако азъ днесъ не поработя, то утрѣ безъ хлѣбъ ще прѣкарамъ.

Отъ руски прѣведе: Г. П.

